

א"ש השנה השנייה

השנה ה-5716 לבריאת העולם, לפי חישוב היהודים, התקרבה לקצה. בדרכו הארוכה של כדור-הארץ היה זה רק חלק זעיר של צעד אחד.

הכדור המסתובב, שאינו אלא אחד הקטנים ביותר מבין הששת-כוכבי-הלכת של משפחתו, התגלגל ביקום האינסופי, הקיץ רק פעם אחת את השמש, שגם היא אינה אלא כוכב בינוני ובלתי-חשוב ביקום הגדול והאינסופי.

רק 4000 מיליון שנה עברו, לפי החישוב המדעי, מאז נולד כדור-הארץ מתוך ענן קדוש של אבק קוסמי. הרים התרוממו ושקעו על פניו, תקופות-קרח באו וחלפו. עוד רחוקים הימים כאשר תסמיק ותתנפח ה-שמש, תפיץ מסביבה חום נורא בו יתנדפו ויעלמו מימי האוקיינוס והאטמוספירה. זה יהיה סוף העולם: כדור-הארץ, צונן וחסר-חיים, יסתובב מסביב לשמש הגועשת, עד שייעלם בלא-כלום. עתיד רחוק זה, בן אלפי מיליונים של שנים, חבוי מבעד למסך האינסוף.

לעומת אינסוף זה, שנה אחת אינה אלא פרור של אבק, נשימה של זבוב. כל מאור רעוניה שחיים בקטנותם ובחוסר-חשיבותם. אפילו מעשי האדם, המתכוונן לפרוץ בעוד שנתיים מבעד למעטה האוויר של עולמו ולי-חזור אל החלל הריק של היקום, בעזרת "ירח מלאכותי", זעירים ומגוחכים מול תנור עתם הסרת-התכלית של מליוני-מליוני ה-כוכבים.

★ ★ ★

אולם בעיני בן-התמותה, הכבול בעולמו הצר והרתוק לאדמתו ולימיו, ישנו כיוון למאורעות אנושי. רבבות מעשים קטנים, בלתי-חשובים כשלעצמם, מצטרפים בעיניו לתהליכים גדולים, החובקים עשרות שנים.

תהליכים גדולים אלה, הם אמת-המידה למדידת האירועים היומיומיים הקטנים, טעמים וחשיבותם. הם מלמדים את האדם להבחין בין מליוני המעשים הסרי-החשיבות, לבין המעשה האחד שהוא חשוב, חד-פעמי, היסטורי.

מחוקקים רבים חוקקו חוקים — אולם רק אחד מהם, מנהיג של שבט זעיר במדבר גי-דה, נתן לעולם את עשרת הדברות. אלפי ערים הקיפו את הים התיכון, אולם רק אחת מהן, קטנה ונידחת, נתנה לעולם הקדום את השלום הרומאי. התהליך ההיסטורי הרים אותה מתהום הנשיה, לחץ על ראשה את עטרת העולם.

המאורע האחד שהטביע את חותמו על המחצית הראשונה של המאה ה-20 היה שקיעתה של יבשת אירופה. שתי מלחמות עולם, מהפכה גדולה אחת ואדם בשם אדולף

היטלר עוררו להעביר את מרכז-הכובד העולמי מן היבשת המתנוונת, בה שכן משך כמעט אלף שנים, לשני מרחבים חדשים — המרחב הצפון-אמריקאי והמרחב הרוסי.

המחצית השנייה של המאה, אשר השנה היתה אחד מצעדיה הראשונים, עומדת בסימן עלייתו של המרחב השלישי — המרחב הגדול של עמי אסיה ואפריקה, דו-היבשת המקיפה את האוקיינוס ההודי. האיש האסיאתי, הגדול ביותר במשפחה האנושית, מתרומם בכוחות עצמו, מרים בכוחותיו האדירים את הגולל שנסתם עליו לפני מאות בשנים. זהו התהליך הנותן משמעות לכל מאורעות השנה.

★ ★ ★

הגיבור שעזר להחיש תהליך זה היה יצור גבה-קומה, בעל כוח על-אנושי. שמו היה "קליע-מונח-הבין-יבשתי" — בקיצור קמבי. הוא שינה תוך זמן קצר את פני העולם. בראשית השנה ירו הרוסים את הקמבי הראשון בדורם סיביר, חזו בנפילתו באחד האיים הרחוקים באוקיינוס הצפוני, מרחק אלפי קילומטרים. היה זה המרחק הדרוש כדי שקמבי דומה, מצוייד בפצצת מימן, יגיע מאומה סובייטית למרכזי התעשייה בצפון-אמריקה. לפי חישובי המומחים, יכלו כמה קליעים כאלה לגרום, במכה הראשונה, ל-10 מיליון קרבנות — כמעט מחצית האוכלוסיה של ארצות-הברית.

האמריקאים, שפיגרו בשטח זה, הטילו את כל כובד משקלם התעשייתי העצום על כפות המאזניים. יצרו קמביי שלהם. כך נוצר מצב בו יכולה כל אחת משתי המעצמות הגדולות לשגר ליריבתה מספר בלתי-מוגבל של קליעי-השטמה, בדרך הקצרה שמעבר לקוטב הצפוני, כשכל אחד מהם מצוייד בראש מימני.

במלחמות קודמות יכול היה המתקיף לקחת ליתרון מכריע. הוא יכול היה להשמיד במכה הראשונה את מיטב הכוח הלוחם של האויב, למנוע את נקמתו. כך עשו היפאנים בפרלהארבור. יתרון זה נעלם עתה. אמנם יכול כעת המתקיף להשמיד את מחצית האוכלוסיה של הארץ האוייבת בשעות הראשונות של המלחמה, אולם אין הוא יכול למנוע כי האויב יפעיל אף הוא את קליעיו המימינים, שהיו מפורים בשדות-המראה תת-קרקעיים מוגנים, מוכנים לפתוח תוך כמה דקות במכת-נגד. המלחמה המימנית הפכה לחרב פיפיות. אי-אפשר עוד להגביל את הנזק למדינה אחת. אחרי השעות הראשונות של מלחמת-עולם שלישית ירחפו על פני כדור-הארץ ענני-מחת סמיכים, אשר הרוח תשאם כאוות-נפשה לכאן או לכאן, לארצות של ירדום, אויבים וניסראלים כאחד.

„אסיה קמה משנתה ומגוללת מעליה את אבן השיעבוד“

כך, בפעם הראשונה מאז בריאת העולם, הפכה המלחמה לתופעה כל כך מחרידה עד שנשמת האדם סולדת ממנה. גם מדינאים ואלופים שוב אינם מעלים על הדעת שאפשר להשתמש בה לפתרון בעיותיהם. מלחמת העולם השלישית ירדה מעל הפרק.

★ ★ ★

אם מוגרה לפי שעה מלכות-השטן עלי אדמות, אין פרוש הדבר שפרץ הפתח למלכות שמיים. האדם שחי את חייו בצל הגורא של הקמבי לא נעשה טוב יותר, סבלני יותר, נבון יותר. רמתו המוסרית וההשכלתית, שנשארה ללא שינוי מזה ששת אלפים שנה של חרבות אנושית, לא עלתה במאומה.

המאבק על השלטון, על העליונות בעולם, לא נפסק אף לרגע קט. הוא רק הועתק מחזית לחזית. שני הגושים ויתרו על רעיון המלחמה העולמית. תחת זאת פתחו במלחמה אחרת, שנשאה את השם המצלצל "דריקום פעיל בשלום". היתה זאת מלחמה בכל האמצעים הרעיוניים, הנפשיים, החברתיים והכלכליים. גם האמריקאים וגם הסובייטים נואשו מן הרעיון לחולל בעתיד הקרוב מהפכה במחנה היריב. לכן פנה המאבק אל הארצות שאינן שייכות אף לאחד משני הגושים, שטח-ההפקר העולמי העצום המשתרע מחופי האוקיינוס השקט ועד לשפת האוקיינוס האטלנטי, מרחב-החיים של מליונים בלתי-ספורים.

בצורה זו הודקרה לפתע בכל עוצמתה חשיבות העולם האסיאתי-אפריקאי — דו-היבשת של אפריסיה. כל אחד משני גושי-הכוח נאלץ להקדיש את מיטב כוחותיו כדי לרכוש את לבה. כי כל אחד הבין כי זהו המנוף לכיבוש השלטון בעולם. הצטרפותה של אפריסיה האזירה לאחד הגושים חכרע את כף המאזניים לטובת גוש זה.

★ ★ ★

היה התוכן החי של שנת תשס"ו: מרכז המאורעות העולמיים עבר לשתי היבשות, המתחברות על גדות תעלת-סואץ.

במרכז העולם הזה, משני עברי התעלה, שוכנים עמי ערב — כשרגלם האחת באפריקה, רגלם השנייה באסיה. מבחינה גיאוגראפית, היו החוליה המחברת של שתי היבשות. מבחינה רוחנית, הם היו לבו של העולם המוסלמי, המשתרע מאיי אינדונזיה עד מעבר למדבר סהרה. מבחינה פוליטית, היו נקודת-ארכימדס להרמת אפריסיה כולה. ובלב לבו של העולם הערבי שכנה ישראל.